

MARKĚTA KALÁNOŠOVÁ

PEČEŤ TŘÍ KRUHŮ

PEČEŤ TŘÍ KRUHŮ

Markéta Kalánosová

ÚVOD

Pinbrook Město, kde se zastavil čas

Pinbrook je malé, zapadlé městečko, které by člověk na mapě nenašel, i kdyby sebevíc chtěl. Leží někde uprostřed Velké Británie a počet obyvatel se zastavil na čísle tři tisíce. Nikdy se tu nic neděje, protože je tu víc důchodců než mladých a největší vzrušení nastává, když místní železářství vyhlásí výprodej, nebo když sousedce uletí papoušek a ona tím dožene šerifa k šílenství.

Elara se tu narodila a po ničem netouží víc, než z téhle díry vypadnout. Pinbrook byl odjakživa stejný – tichý, pomalý a zapomenutý svět sám pro sebe. Jenže poslední týden se něco nevratně změnilo.

Obloha už nenabízela svou obvyklou šed' ani uklidňující modř; místo toho dostala zvláštní, znepokojivý odstín, jako by byla podlitá modřinami. Elara si toho všimla jako první.

Zpočátku se snažila samu sebe přesvědčit, že jde jen o hru světla nebo bujnou fantazii, ale brzy se přidal ten neodbytný pocit

– pocit, že ji někdo sleduje. Nebylo to neustálé, přicházelo to jen v krátkých, intenzivních okamžicích, kdy se jí sevřel žaludek a v zátylku jí mrazilo nutkáním se okamžitě otočit. Pokaždé, když to udělala, však spatřila jen prázdnotu.

V Pinbrook se ten týden neřešilo nic jiného. Ta obloha byla jako obrovský fialový stín, který se líně převaloval nad střechami a nehodlal zmizet. Stačilo zajít do pekárny pro rohlíky nebo se zastavit u novinového stánku a člověk to slyšel z každé strany: „Viděli jste tu oblohu? Vypadá to zlověstně.“ Lidé se zastavovali na chodnících, kroutili hlavami a hádali, jestli přijde krupobití, nebo jen pořádná průtrž mračen. Všichni viděli tu hrozbu, ale nikdo – absolutně nikdo kromě Elary – si nevšiml těch tří kruhů. Zjevovaly se na nebi a hned zase mizely. Provázely ji celý týden; vždycky, když se podívala nahoru, na vteřinu tam blikly, jako by ji kontrolovaly. Den před tou osudnou bouří byl vzduch těžký a nehybný.

Seděly s mamkou na verandě, tak jako už tolikrát předtím, a jen tak se dívaly na mraky. Byl to jejich rituál – hádaly, co jim připomínají za tvary.

„Támhleto,“ ukázala mamka bradou k obzoru, kde se kupily šedofialové věže, „to vypadá jako obrovský ležící pes. Vidiš ho, El? Jak má natažené tlapky a odpočívá?“

Elara se mlčky opřela hlavou o maminčino rameno. Na tu vteřinu chtěla vidět jen toho psa. Chtěla, aby svět byl zase tak jednoduchý, jako býval vždycky. Jenže zatímco tam tak seděly a mamka se kochala tou podívanou, Elara viděla, jak se přímo nad

jejich domem nebe rozestoupilo. Ty tři kruhy tam tentokrát nezmizely. Zůstaly tam viset, pulzující a studené, jako by se jí vysmívaly.

„Mami?“ vydechla Elara a prstem ukázala do té fialové prázdnoty. „Vidíš je teď? Ty kruhy. Přímou tam.“

Cítila, jak se maminčino rameno ani nepohnulo. Mamka jen trochu víc přimhouřila oči, pak se konejšivě pousmála a pohladila Elaru po vlasech. „Nevidím nic, zlato. Jen mraky. Jsou sice trochu strašidelné, ale je to krása, vid’? Pojd’me se prostě jen dívat.“

Elara ztichla. Srdce jí bušilo tak silně, až měla strach, že to mamka musí cítit. Mamka tam seděla dál, spokojená v tom svém klidu, zatímco Elara sledovala, jak se ty tři kruhy začínají pomalu otáčet. Věděla, že se něco blíží. A věděla, že v tom, co nastane, zůstane úplně sama.

1. KAPITOLA: BOUŘE

Jednoho dne, během úplně obyčejné cesty do školy, se to stalo. Uprostřed známé ulice jí přímo vedle ní něco zablesklo před očima. Nebyl to odraz z oblohy, bylo to tady, nadosah ruky. Elara prudce zastavila a srdce jí vynechalo úder.

Rychle otočila hlavu, ale opět neviděla nic. Zůstala jen prázdná ulice a ticho, které se najednou zdálo být až příliš hluboké a cizí. Ticho v Pinbrookku už nebylo uklidňující, začalo ji tížit.

Elara tam stála s prsty křečovitě sevřenými kolem ucha tašky a v uších jí bušila vlastní krev. Ten záblesk nebyl náhodný; bylo to, jako by se na vteřinu roztrhla samotná realita a skrze trhlinu vykouklo něco, co do jejího světa nepatřilo – něco, co mělo barvu té nemocné oblohy.

Když udělala další krok, její bota dopadla na asfalt s dutým zaduněním, které se nepřírozeně neslo prázdným prostorem. Na okraji vidění se mihl stín a vzduchem se mihl kovový zvuk

připomínající skřípění o kámen. Náhle ucítila pach ozónu a staré mědi.

Když pak pohlédla do zaprášené výlohy starého železářství, v odrazu skla spatřila pravdu. Nestála tam sama.

Pár metrů za ní se vlnil vzduch v podobě siluety vytesané z čisté prázdnoty. Nemělo to tvář, ale Elara cítila jeho upřený, hladový pohled. V dalším jasném záblesku se ulice na moment proměnila v místo s pokřivenými budovami pod černou oblohou, aby se vzápětí vše vrátilo k normálu.

„Elaro?“ ozvalo se tichem. Ten hlas nebyl lidský, vibroval jí až v morku kostí. Elara pustila tašku a dala se do zběsilého běhu, ale čím rychleji se snažila zmizet, tím víc se cesta k domovu natahovala jako kus staré gumy.

Pinbrook už nebyl zapomenutý, byl nalezen.

Elara se ze všech sil snažila ukotvit v realitě, ačkoli byl každý krok směrem ke škole nepřírozeně těžký, jako by se brodila neviditelným bahnem, které ji chtělo pohltnout. Nutila se vytěsnit děsivé obrazy pokřivených ulic a prázdných stínů, zatímco si v duchu jako mantru opakovala, že to, co viděla, prostě nemohlo být skutečné.

Když se pak za rohem konečně objevila známá školní budova doprovázená obvyklým ranním chaosem a hlukem studentů, pocítila nesmírnou úlevu, protože tohle byl ten normální svět, který tak zoufale potřebovala cítit pod nohama.

„Elaro! Už jsem si myslela, že jsi to dneska vzdala a radši zůstala v posteli,“ křikla na ni od vchodu Victorie, která byla jako

obvykle zachumlaná do svého dlouhého vlněného kabátu. Jakmile k ní Elara došla, kamarádka se na ni zkoumavě podívala a se smíchem dodala: „Vypadáš, jako bys právě potkala ducha nebo aspoň viděla výsledky toho včerejšího testu z matematiky.“

Elara se pokusila o stejně bezstarostnou odpověď, i když se jí hlas v hrdle trochu zadržával a dlaně se jí potily. „Ne, to ne, jen se mi po cestě asi trochu zamotala hlava. Zdržela jsem se u toho starého železářství, ani nevím jak.“

Victorie ji okamžitě popadla za paži a začala ji táhnout dovnitř do vyhráté chodby, přičemž nad jejím vysvětlením jen mávla rukou. „Železářství? Prosím tě, to je ta nejnudnější budova v celém Pinbrook, tam se zastaví jenom čas. Radši se podívej na tohle!“

A se s neskrytým nadšením zatočila na místě, aby předvedla novou pleteninu, kterou měla pod rozepnutým kabátem. „Vidíš ten svetr? Sehnala jsem ho v tom novém obchodě u pošty.

No, co na něj říkáš? Nekouše, barva je boží a stál mě sice celé kapesné, ale vážně jsem ho tam nemohla nechat.“

Elara poslušně přikývla a snažila se ze všech sil soustředit na odstín vlny a banální detaily kamarádčina štěbetání, protože potřebovala cokoli, co by dávalo alespoň špetku smyslu. „Jo, je vážně moc hezký, Victorie. Ta barva ti fakt sedne k očím.“

„Jenom hezký? Je naprosto úžasný!“ odsekla naoko uraženě Victorie, ale pak si všimla, jak Elara neustále tře oči po okolních chodbách. „Hele, jsi si jistá, že jsi v pohodě? Jsi nějaká bledá, skoro jako bys měla každou chvíli omdlít.“

„Jsem v pořádku,“ zalhala Elara a namáhavě polkla, aby zahlala tu divnou pachut' v ústech. „Jen se mi asi něco zdálo.

Nezdá se ti ta dnešní obloha trochu... divná? Jako by s ní bylo něco v nepořádku.“

Victorie se na vteřinu znuděně podívala z okna na šedivé mraky a pak jen lhostejně pokrčila rameny. „Obloha jako obloha, El. Pořád stejná šedivá nuda jako celý tenhle zapadákov. Pojď už, nebo nás Millerová nepustí do třídy a budeme mít zase průšvih.“

Navzdory veškeré snaze o návrat k normálnosti však Elara v zátylku stále cítila ten cizí, mrazivý pohled, který ji neopouštěl. Jistota, že to, co začalo v prázdné ulici, zdaleka neskončilo, v ní zůstávala hluboko zakopaná jako trn, který nejde vytáhnout, a když následovala Victorii do šaten, u každých dveří, kolem kterých prošly, měla neodbytné nutkání se naposledy podívat přes rameno. Ten stín tam někde stále byl a trpělivě čekal na svou chvíli.

Právě teď probíhá hodina dějepisu. Paní Müllerová vypráví o parních strojích a Elara má pocit, že čas snad přestal plynout, hodiny jakoby se tu zastavily a nechtěly se rozběhnout. „Hej, Elaro!“ špitla Victorie ze zadní lavice.

Elara se opatrně otočila:

„Co je?“

„Počkej na mě po hodině, půjdeme spolu domů.“

„Jo, dobře,“ usmála se Elara.

Když se ale otočila zpět, narazila na přísný pohled učitelky. „Pardon,“ zamumlala a s povzdechem zabořila hlavu do knížky aby se vyhla jejímu káravými pohledu.

To nesnesitelné mučení konečně ukončil zvuk zvonku. Všichni se vyřítili ven ze školy, aby se v té staré budově, která zažila snad královnu z doby nebreč, rychle dostalli. Elara s Victorií se protlačily přes hloučky dětí a vydaly směrem k domovu.

„Budem koukat na Netflix?“ navrhla Elara.

„Jo, jasně!

A představ si, John mi napsal. Chce pomoci s matikou,“ zasmála se Victorie.

„Vždyť ji sama neumíš!“ rýpla si Elara.

„No právě!“ vyprskla Victorie a obě se začaly smát.

O hodinu později už holky seděly u Elary v obýváku, rozvalené na gauči. Před nimi blikala televize, na stolku se válela poloprázdná miska chipsů a ve vzduchu voněla slaná paprika.

Elara se zadívala na obrazovku, kde se právě rozezněla znělka jejich oblíbeného seriálu, a se zasněným výrazem, plnou pusou chipsů, prohodila:

„Ty jo... proč se tady vážně nikdy nic neděje, vid’?“

Victorie se prohrábla v pytlíku:

„Jo, no. Ale představ si to. Představ si, že by ses probudila a byla bys přímo ve Stranger Things.“

Elara se uculila: „To by bylo něco! Už vidím ty Demogorgony, jak se prohánějí po naší hlavní třídě.“

„Přesně!“ zasmála se Victorie. „To by paní Müllerová teprve viděla historii! Roztrhaný školní rozhlas, šerif v patách potvoře z Jiného světa... možná by se u nás konečně začalo něco dít.“

„A možná by nás to všechny sežralo,“ dodala Elara, ale v jejím hlase nebyl strach, jen zvláštní druh touhy po dobrodružství. „Aspoň by to ale nebyla nuda.“

„Ty vago! To je hodin?“ vyhrkla najednou Victorie a málem se zakuckala posledním chipsem. „Máma bude šilet, já jí ani nenapsala! Musím jít!“ V rychlosti si posbírala věci, div u toho nepřevrhla misku, a už se hnala ke dveřím.

„Písнем si, jo?“ křikla ještě přes rameno, zatímco jednou rukou zápasila s botou.

„Viki!“ vyhrkla najednou Elara, když už byla Viki skoro u branky.

Viki se zastavila a otočila se s jednou rukou na popruhu batohu.

„No co je? Fakt už musím běžet, máma mě zabije, jestli přijdu po tmě, a ještě se zapnutým mobilem v ruce.“

Elara otevřela pusu. Slova o příšeře ze zrcadla měla na krajíčku jazyka, chtěla jí říct, co se stalo, když šla do školy, ale pak se podívala na její usměvavou tvář a odvaha ji opustila. Bude si myslet, že mi vážně přeskakuje, pomyslela si.

„Nic... jen... bacha na příšery,“ dodala nakonec s nuceným úšklebkem.

Viki se jen usmála a mávla nad tím rukou. „Jasně, hrozně se bojím! Ty spíš dávej pozor, aby tě nespolkla telka. Protože jestli

budeš koukat na další díly beze mě, tak tě zabiju,“ řekla se smíchem a vydala se po chodníku domů.

„Jo, jasně!“ zasmála se Elara a zamávala jí.

Dveře bouchly a v domě se rozlilo to typické pinbrookské ticho. Elara tam chvíli jen tak seděla, v televizi běžely titulky a ona se dívala na prázdné místo na gauči, kde před chvílí seděla její nejlepší kamarádka. Smích utichl a s ním i ta trocha vzrušení. Zvedla se, aby odnesla misku do kuchyně, ale cestou se na moment zastavila u okna.

Venku už se začínalo stmívat a pouliční lampy, které v Pinbrooku spíš jen tak mžouraly, než aby svítily, vrhaly na ulici dlouhé, pokrivené stíny.

„Co kdyby se tu vážně něco stalo?“ napadlo ji znovu.

Usmála se nad vlastní myšlenkou a vydala se do svého pokoje po schodech nahoru.

Elara se zavřela v pokoji a zbytek odpoledne strávila nad učebnicemi. Po dvou hodinách, když už měla úkoly hotové a písmena se jí pletla před očima, zaklapla sešit. Potřebovala vzduch.

Otevřela okno dokořán a opatrně se vyhoupla na dřevěný rám, který vedl přímo na nízkou stříšku nad verandou.

Tohle bylo její místo. Její tajný svět, kde ji nikdo nerušil a odkud Pinbrook vypadal aspoň trochu snesitelně. Zaklonila hlavu a zadívala se nahoru.

„Ty jo, to nebe má dneska divnou barvu,“ zamumlala si pro sebe.

Místo obvyklé šedi se mezi mraky táhly zvláštní, fialovo-oranžové šmouhy, které vypadaly skoro jako modřiny na obloze.

„Chtěla bych mít křídla a prostě tam vletět. Ztratit se v tom.“ Najednou jí tělem projela známá, ostrá bolest. „Au... sakra,“ sykla a instinktivně se chytila za hrudník. Srdce jí na moment vynechalo rytmus a pak se rozbušilo jako splašené. „Proč zrovna já musím mít tu blbou vadu?“ vydechla, když bolest pomalu ustupovala a zbyla po ní jen tupá tíha.

„Elaro! Večere!“ ozval se zespodu mámin hlas a prořízl ticho večera. Elara se naposledy podívala na to podivné nebe, jako by od něj čekala nějakou odpověď.

„Jo, už jdu!“ odpověděla znuděně, protáhla se oknem zpátky do pokoje a zamířila dolů, do reality všedního večera.

Dole v kuchyni to vonělo po teplém jídle, ale Elara měla pocit, že se jí v hrdle stahuje uzel. Sedla si ke stolu a začala se rýpat v jídle.

„Tak co ve škole?“ zeptala se máma a v jejím hlase zazněla ta známá, opatrná starost. Položila vidličku a upřela na Elaru pohled, kterým ji rentgenovala od hlavy až k patě, jako by hledala sebemenší náznak bledosti nebo únavy.

„Jo, dobrý, nic nového,“ odpověděla Elara automaticky.

Hlas jí zněl trochu cize, ale snažila se, aby vypadal pevně. Rychle nabrala sousto, aby se vyhnula dalším otázkám na to, jestli se jí dneska dobře dýchalo nebo jestli se v tělocviku moc nenamáhala.

Cítila, jak se jí v hrudi usazuje divný chlad, který neměl nic společného s její srdeční vadou. Aby od sebe odvrátila tu mateřskou pozornost, která ji páčila na kůži, rychle se otočila na druhou stranu stolu.

„Tati, tak co v práci?“

Táta vzhlédl od talíře, otřel si pusou ubrouskem a v očích mu blýskl ten jeho typický, unavený humor.

„Ale jo, dobrý,“ povzdechl si a trochu se uvolnil v ramenou. „Jen hřebíky by se za tu cenu mohly samy zatloukat. Chlapík od dodavatele na mě koukal, jako bych ho chtěl okrást, když jsem mu řekl, že za tuhle pátku mi to železo musí v noci samo postavit plot.“

Elara se pokusila o úsměv.

„Třeba se dočkáš, tati. Magické hřebíky, to by byl v Pinbrooku hit.“

„To mi povídej,“ uchechtl se táta a znovu se pustil do jídla. „Lidi by si u nás podávali dveře.“

Pak jí to nedalo a podívala se směrem k oknu, kde se venku pomalu vrstvila tma.

„Vidělas to nebe?“

Mamka se na moment zastavila s utěrkou v ruce a taky vyhlédla ven. „Jo, taky jsem koukala.“

„Má to zvláštní barvu, vid’?“

„Myslíš, že bude pršet?“

„Nevím, Elaro,“ pokrčila mamka rameny a vrátila se k lince, „ale v rádiu hlásili nějakou silnou bouři. Mají přijít fakt velký lijáky, tak radši zkontroluj, jestli máš nahoře zavřené okno.“

„Achjo...“ vydechla Elara a opřela si bradu o ruku.

Jenom bouře. Samozřejmě. Co jiného by se v Pinbrook u mohlo dít než trocha deště a blesků?

Po večeri se Elara zavřela v koupelně. Horká voda jí trochu pomohla uvolnit to divné napětí v hrudi, ale pocit, že je něco jinak, nezmizel. Když si pak lehla do postele, v pokoji už byla tma, kterou prořezávalo jen modravé světlo jejího telefonu. Palcem mechanicky projížděla Facebook a Instagram – pořád dokola ty samé fotky, stejné reklamy a příspěvky lidí, které vlastně ani neznala. Nakonec si otevřela Messenger.

Elara: Ahoj Viki, co děláš?

Odpověď přišla skoro hned.

Victorie: Ahoj! Čumím tu do úkolů a ty?

Elara: Já ležím. Nuda jak blázen.

Victorie: Jo, no. Tady taky. Ty úkoly mě fakt nebaví... Elara se pro sebe pousmála.

Aspoň v té nudě nebyla sama. Odložila telefon na noční stůl, otočila se na bok a zavřela oči.

Venku začal do okenních tabulek bubnovat první déšť. Nebyl to ale ten uklidňující zvuk, který měla ráda. Znělo to spíš jako naléhavé klepání někoho, kdo se chce dostat dovnitř.

„Elaro! Nezapomeň na prášek!“ houkla ještě máma z chodby.

„Jo, mami,“ zamumlala Elara, unaveně se zvedla a zapila hořkou pilulku. Pak se svalila zpět do peřin a tvrdě usnula.

Procitnutí bylo jako náraz do zdi. Pokojem otrásla rána a vzduchem se rozlehl kvílivý zvuk sirén.

„Elaro! Vstávej, honem! Musíme do sklepa!“ vtrhla do pokoje máma, v obličejí bílá jako stěna.

„Mami, co se děje? Co to je?“ vyhrkla Elara rozespale.

„Já nevím... asi tornádo! Dělej!“

Elara vyběhla na chodbu a v tom zmatku narazila do táty. Ten ji popadl za ruku a táhl ji ke schodům.

„Pojď, honem!“

Jenže Elara se na vteřinu zastavila a podívala se z okna na zahradu. To, co viděla, nebylo tornádo. Přímou na trávníku se točila hustá, pulzující fialová hmota. Pak přišla oslepující rána a záblesk světla, který ji zasáhl přímo do vědomí. Elara vykřikla a chytla se za hrudník, protože v té jediné vteřině měla pocit, jako by jí někdo zevnitř sevřel srdce a bez varování ho zastavil, a než si vůbec stihla uvědomit, co se děje, začalo se jí špatně dýchat, jako by se vzduch z místnosti náhle vytratil a její plíce zůstaly prázdné. Zkusila se nadechnout, ale nešlo to, každý další pokus byl slabší než ten předchozí a její tělo jako by postupně vypínalo, zatímco prsty křečovitě svírala látku trička a snažila se zachytit aspoň kousek dechu, který jí ale stále víc unikal.

„Tati...“ dostala ze sebe sotva slyšitelně, zatímco kolem ní začaly zvuky ztrácet ostrost a měnit se v tlumenou, vzdálenou ozvěnu, ve které už nedokázala rozeznat jednotlivá slova ani hlasy.

Máma něco křičela, táta ji držel, ale všechno to bylo najednou daleko, jako by mezi nimi stála neviditelná stěna, přes kterou už k ní nic nedoléhalo. Svět se jí začal rozplývat před očima a barvy se slévaly do neurčité šedi, až nakonec nezůstalo nic než ticho, které ji pomalu a neodvratně pohlcovalo.

A pak ho uviděla.

Uprostřed té prázdnoty se objevila postava. Měla smaragdově zelené oči, které v té tmě doslova žhnuly, a vlasy, co vypadaly, jako by byly utkané ze světla. Nad ním se rozprostřela obrovská zlatá křídla. Neznámý k ní natáhl ruku, přitáhl si ji k sobě a pevně ji objal svými křídly, jako by ji chtěl schovat před celým světem.

„Neboj se,“ řekl hlasem tak klidným a konejšivým, že se jí v tu ránu vrátil dech. Cítila, jak se jí srdce znovu rozbíhá v pravidelném rytmu.

„Elaro!“ Slyšela mámu z dálky, jako by volala z jiného vesmíru. „To zvládneš!“ Chtěla jim odpovédět, chtěla říct, že je v pořádku, ale tělo ji zradilo.

„Teď odpočívej, maličká,“ zašeptal ten neznámý a Elara se znovu propadla do hlubokého spánku.

2. KAPITOLA: NOVÝ ŽIVOT

Elara se pomalu probouzela. První, co ucítila, nebyl strach, ale vzduch. Byl jiný – studený, sterilní a prosycený pachem dezinfekce a starého linolea. „Fuj, co to tu tak smrdí?“ prolétlo jí hlavou.

Opatrně otevřela oči. Nad ní blikala zářivka, která vydávala tichý, otravný bzukot. Rozhlédla se po bíle vymalovaném pokoji a hluboce si povzdechla. „Už zase? Panebože, proč...“ zamumlala do ticha.

Zase ta samá postel, stejné pípání přístrojů v dálce, hned pochopila, že je v nemocnici. Chtěla se posadit, ale tělo jí připadalo těžké, jako by bylo z olova. Bála se, že se jí srdce zase rozbuší tou šílenou bolestí, tak jen opatrně otočila hlavu ke dveřím.

„Ahoj, Elaro. Konečně jsi vzhůru! Teda, tys nás vyděsila,“ ozval se známý hlas. Do pokoje vcházel doktor v bílém plášti, v ruce desky s papíry, které byly silnější než samotná Bible. Tvářil se povzbudivě, ale v očích měl únavu z toho, jak celou noc

kontroloval její stav. Elara se pokusila o slabý úsměv, i když jí rty připadaly suché jako papír.

„Kde to jsem? A proč vlastně? Vždyť mi nic není,“ vychrlila ze sebe a pokusila se pohnout rukou.

Na hřbetu dlaně měla přilepenou kanylu.

„Jsi v krajské nemocnici, Elaro,“ odpověděl doktor a přistoupil blíž k posteli. „Tvoji rodiče tě přivezli v noci. Byla to pořádná bouřka, prý tě našli na zemi v bezvědomí. Ale podle přístrojů...“ zarazil se a podíval se do svých záznamů. „Vypadáš stabilněji než kdy dřív.“

Elara se zamračila. Stabilně? Vzpomínka na fialovou záři, zlatá křídla a smaragdové oči jí projela hlavou jako blesk. Cítila, jak se jí pod nemocniční košilí něco hřeje na hrudi, přesně tam, kde ji ten neznámý objal. „Jak se cítíte?“ zeptal se doktor, aniž by spustil oči z jejích přístrojů.

„Vlastně... je mi fajn. Nic mi není, opravdu,“ odpověděla Elara a pokusila se o úlevný výdech. Jen bych se něčeho napila, jestli můžu. Pak si ale všimla doktorova výrazu. „Ale vy se netváříte, že by Vám bylo dobře,“ zavtipkovala nervózně. Doktor se podíval na pípající EKG, pak do složky s papíry, a nakonec dlouze na ni. V pokoji nastalo tíživé ticho.

„Co se děje?“ vyhrkla Elara a v krku jí vyschlo ještě víc. „Nejsem mrtvá, ani duch, že ne?“

„To ne,“ zavrtěl hlavou doktor a promnul si kořen nosu. „Jenže v tvých záznamech stojí, že máš vážnou srdeční vadu. Že

jsi na čekací listině na transplantaci. Ale podle dnešních testů a EKG... Elaro, máš srdce silnější než vrcholový sportovec.“

Elara na něj vytřeštila oči. „Cože? No... tak to asi někde udělali chybu, ne? Já tu vadu mám od narození.“ namítla, ale v duchu se jí vybavil ten hřejivý dotek smaragdových očí v té černé tmě.

„To právě není chyba. Ty staré nálezy jsou jasné. Ale tohle...“ doktor znovu zakroutil hlavou. „Raději se jdu ještě podívat do systému a poradit se s kolegy. Zatím odpočívej.“

Jakmile se za ním zavřely dveře, Elara okamžitě popadla telefon. Ruce se jí trochu třáslly, když vyčukala zprávu.

Elara: Ahoj Viki, jsem v poho. Písnu, až budu vědět, kdy mě pustí domů. Měj se, mám tě ráda!

Odpověď od Victorie blikla na displeji skoro okamžitě, jako by telefon vůbec nepustila z ruky.

Victorie: Ahoj! Bože, měla jsem o tebe takovej strach! Hned jak budeš doma, tak za tebou letím, jasný?!

Elara odložila mobil na hrud'. Její srdce teď tlouklo pravidelně, silně a klidně. Cítila se lépe než kdykoliv v životě, ale zároveň věděla, že v Pinbrookku právě skončila éra nudy. Hlas v ozvěně srdce. „Kdo to jen mohl být?“ přemýšlela Elara a prsty si mimoděk přejížděla po hrudi, kde cítila to nové, silné bušení. „Byl... prostě boží.“

Vzpomínka na něj byla tak živá, že skoro cítila závan vzduchu z jeho křídel. Tohle nebyl jen sen. Kdyby to byl sen, nebyla by teď tak v pořádku. Nemohla by ho vidět tak jasně, cítit jeho teplo.

Určitě to byl můj anděl strážný, napadlo ji a v duchu viděla babičku, jak jí jako malé vyprávěla o bytostech, co na nás dávají pozor. Elara se pro sebe usmála a na chvíli se cítila v bezpečí, jako by ji ta zlatá křídla pořád chránila. A v tu chvíli se to stalo.

„Prosím, nelekej se,“ ozval se hlas.

Nebyl to hlas z chodby, ani od okna. Zněl přímo v její hlavě, hluboký, sametový a neuvěřitelně klidný. Jako by vycházel přímo z rytmu jejího nového srdce. Elara nadskočila na posteli a vytřeštila oči do prázdného pokoje.

„Kdo... kdo je tu?“ vyhrkla nahlas, až se jí zadrhl dech. Srdce jí na moment vynechalo, ale ne bolestí – spíš tím šokem.

„Jsem s tebou, Elaro,“ pokračoval hlas a ona v něm poznala ten samý tón, který ji v noci konejšil. „Už se nemusíš bát té tmy. Jsem tvou součástí.“

„Jak jako mojí součástí? Vylez hned! Petře?!“ vyhrkla Elara do prázdného pokoje. „Jestli jsi to ty, tak je to teda pěkně trapnej vtip, fakt že jo!“ Hlasitě oddychovala a čekala, že se odněkud zpoza závěsu nebo z koupelny ozve smích a vykukne její spolužák Petr, který si vždycky potrpěl na nejapné vtipky. Ale v pokoji bylo ticho. Jen přístroje dál rytmicky pípaly a v dálnici na chodbě klapaly boty sestřiček. Elara se nenechala odbýt. Srdce jí bušilo tou novou, neuvěřitelnou silou. Prudce se zvedla z postele, až se jí zamotala hlava. Instinktivně popadla kovový stojan s kapačkou – byla to ta nejlepší zbraň, kterou měla po ruce – a začala s ním šmejdít po pokoji.

„No tak! Kde jsi?“ sykla a nahlédla i pod postel, zatímco za sebou po linoleu táhla rachotící kolečka stojanu. Nikde nikdo. Pokoj byl prázdný, dveře zavřené.

„Nejsem Petr,“ ozval se ten hlas znovu. Tentokrát byl tak blízko, jako by jí ho někdo šeptal přímo do ucha, i když u ní nikdo nestál. „Jmenuju se Tac.“

Elara ztuhla. Stojan s kapačkou jí málem vypadl z ruky. „Tac? Co je to za jméno? A... a odkud mluvíš?“

„Mluvím odtud, kde tepe tvůj život, Elaro,“ odpověděl Tac klidně.

„Zachránil jsem tě, protože tvůj čas ještě nenastal. Ale abych tě udržel naživu, musel jsem se s tebou spojit. Teď jsme jedno.“ Strážce a Temnota.

„Hele, tohle už fakt není sranda!“ vyhrkla Elara a začala si horečnatě prohledávat nemocniční košili. „Určitě na sobě musím mít nějaký mikrofon nebo... nebo něco, odkud ten hlas slyším!“

Srdce jí bušilo jako o závod, ale nebylo to to staré vynechávání. Tohle byla čistá, dravá energie. Prohledala si vlasy, podívala se za uši, dokonce si vyhrnula rukávy. „Sakra... nic! Kde jsi?!“

„Elaro, prosím, uklidni se,“ ozval se Tacův hlas, tentokrát hlubší a naléhavější. „Nejsem z vašeho světa.“

Elara úplně ztuhla. Pomalu klesla zpět na postel, stojan s kapačkou nebezpečně zacinkal. „Cože? To jsi jako nějaký vetřelec? Někakej parazit, co si prostě vypůjčil moje tělo, protože neměl kam jít?“

„Ne, nic takového,“ odpověděl Tac a v jeho hlase byla cítit zvláštní hrdost smíšená s bolestí. „Jsem Strážce ze světa, který vy lidé neznáte. Došlo k bitvě... k hrozně bitvě. Své vlastní tělo jsem nedokázal zachránit. Musel jsem ale udržet Sílu tří kruhů, aby se jí nezmocnil Draven.“

„Cože? Jaký Draven? Jaký boj?“ Elara si tiskla dlaně ke spánkům. „To už je na mě fakt moc. To se mi jenom zdá, ty prášky byly moc silný...“

„Všechno ti vysvětlím, jen mě poslouchej,“ pokračoval Tac a Elara měla pocit, jako by se jí v hlavě promítaly útržky obrazů – fialové plameny, rozbořená města ze skla a temný stín, který vše pohlcoval. „Draven byl kdysi jedním z nás. Byl to Strážce, ale pohltila ho temnota. Teď chce Sílu tří kruhů, aby zničil náš svět... a po něm i ten váš. Jsi teď jediné místo v celém vesmíru, kde je ta síla v bezpečí. Protože je v tobě. Chci ti to ukázat,“ zašeptal Tac v její mysli. „Ale musím vědět, že to sneseš.“

„Jak ukázat?“ vyhrkla Elara a nervózně se zasmála. Pořád v koutku duše doufala, že se odněkud vynoří skrytá kamera. „To mi jako v hlavě pustíš film?“

„Netuším, co je to film. Ale zavři oči. Nech mě, ať vidíš to, co jsem viděl já.“

Elara vydechla. „Tak jo. Začni.“

V tu ránu se nemocniční pokoj rozplynul. Před očima se jí rozprostřel svět, o jakém se jí ani nesnilo. Viděla křišťálové skály, které odrážely tisíce barev, a stromy, které vypadaly jako z té

nejhezčí pohádky. Celá ta krajina jemně cinkala andělským zvukem, jako by samotný vzduch hrál na neviditelnou harfu.

„Kde to je?“ vydechla Elara v úžasu. „To je nádhera...“ Pak se ale hudba změnila v disharmonii. Všechno kolem se zbarvilo do ruda. Nebe začalo hořet. Elara s hrůzou sledovala, jak z oblohy padají andělské bytosti. Jejich křídla byla v plamenech, vzduch naplnil štiplavý popel a řinčení mečů, které rvalo uši. „Dost! Okamžitě to zastav!“ křičela Elara ve své mysli, ale vize nepolevovala.

Uviděla ji.

Odpornou, slizkou stvůru, která se k ní – k Tacovi – blížila. Vypadala jako ztělesněná noční můra s vyceněnými zuby a dlouhými drápy. V ruce svírala dýku, která jako by pohlcovala veškeré světlo.

„To je tvůj konec, Tacu,“ zasyčela stvůra.

Ten hlas zněl jako skřípění ledu o kámen. Elara jen bezmocně sledovala, jak se čepel dýky v tom chorobném světle vize zaleskla, a pak ji spatřila – jak zajíždí hluboko do hrudi, těsně vedle srdce.

V tu vteřinu se svět vize a realita ložnice roztřístily v jedno. Z hrdla se jí dralo přiškrčené zaúpění, které se vzápětí zlomilo v drásavý zvuk, jak se její tělo pod nápořem cizí bolesti prohnulo do křeče. Trhla sebou na posteli a okamžitě ji zaplavil spalující žár. Ta rána nebyla jen obrazem; Elara ji cítila v každém nervu, jako by ta ocel projela i její kůží, jako by jí trhala tkáň a hledala cestu k samotnému středu jejího bytí. Fyzické pálení ale bylo jen začátkem.

Vzápětí ji pohltila vlna čirého, ledového smutku, která se jí přelila přes hlavu a táhla ji do hlubin, kde nebylo čím dýchat. Nebyl to její smutek, a přesto jí rozechvíval každou buňku v těle. Cítla tu ochromující beznaděj někoho, kdo právě ztratil poslední zbytek naděje, tu palčivou pachut' zrady a chlad, který se šířil z místa, kde vězela dýka. Bylo to, jako by se jí do plic místo vzduchu nahrnula ledová voda.

„Co to bylo?“ hlesla mezi vzlyky a tiskla si dlaně k obličejí, jako by se snažila udržet svou roztržštěnou mysl pohromadě. Slzy jí tekly mezi prsty, horké a slané, v úplném kontrastu k tomu mrazu, který jí svíral nitro. „To bolí... Bože, to tak strašně bolí. To není jen ta rána, já cítím... já cítím jeho. Ten hroznej smutek. To je k nevydržení!“ Schoulila se do klubíčka a lapala po dechu, zatímco se ozvěna té cizí agonie tloukla o stěny její lebky. Ten smutek měl chuť popela a kovovou pachut' krve.

„To byly mé vzpomínky,“ ozval se Tac. Jeho hlas nebyl jen zvukem v místnosti; zněl jí přímo v kostech, rezonoval jí v hrudi přesně tam, kde ji ta vize zasáhla. Byla v něm slyšet stejná trhlina, stejná ozvěna agonie, kterou právě prožila. „To se stalo těsně předtím, než jsem tě našel v té tmě.“

Elara se stále trásla, dlaně měla přitisknuté k obličejí, zatímco se ten ledový smutek pomalu rozpouštěl v jejích žilách. Cítla se vykradená, jako by jí někdo násilím otevřel nitro a nalil do něj tekutý kov. Každý nádech bolel, jako by v plicích měla střepy.